

uren deze provincies; de tweede kwam er af met geeseling en verbanning voor 24 jaar, daar het terugbrengen van den mantel als zeer verzachtende omstandigheid werd aangenomen. Ook Annetje Jansd. en Cornelia Harmens mochten van geluk spreken, dat schepenen de geëischte straf niet geheel overnamen in hun sententie. Als men het vooruitzicht heeft, dat op het schavot „door den scherprechter gebonden aen een pael, publycq haer hair van 't hooft sal werden affgeschoren ende daernaer een bast om haer hals gedaen, strengelijck gegeeselt ende gebrandmerkt met het ordinaire teeken deser stede ende gebannen uyt Hollant ende Westvrieslant voor den tijt van 24 eerstcomende jaren mitsgaders gecondemneert in de costen van de Justitie”, vindt men geeseling en verbanning voor 24 of 12 jaar een genadige straf! Voor de laatste was het anders een verzwarende omstandigheid geweest, dat zij vergeten had „de ootmoedige gediensstige danckbaerheyt over hare weeckelijcke aelmoessen van de diaconye”. Jan Henricxsz., Pieter Pietersz., Griet Sanders en Maertjen Pieters kregen eveneens geeseling en 12 jaar verbanning. Thomas Cornelisz. werd voor 8 weken op water en brood gezet en daarna voor 12 jaar verbannen; Henrick Gerritsz. moest God en de justitie om vergiffenis bidden en daarna de stad en hare jurisdictie voor 6 jaar verlaten; Teuntje Pouwels alias Teuntje Cool ende Peen en Maertje Jans konden volstaan met God en de justitie om vergiffenis te bidden. Allen werden bovendien in de kosten van het geding veroordeeld. Tegenover de vier jongere boosdoeners, Willem Henricxsz. van Deventer, oud 15 jaar, Symon van Leeuwen, oud 12 jaar, Jan Ariensz. oud 13 jaar en Jan Harmensz. van Warmont, oud 12 jaar, werd clementie gebruikt. Zij werden het laatst berecht n.l. 28 Augustus, zoodat zij reeds 14 dagen in gevangenschap doorgebracht hadden, wat de heeren straf genoeg vonden. Aan Willem Henricxsz. werd weliswaar verder verblijf in de stad ontzegd, doch de drie anderen kwamen vrij met een berisping.

Van rustverstoringen hooren wij niet meer, maar voor de stad was de zaak met deze veroordeelingen niet uit. Den 16den September 1653 diende Johanna Eton, weduwe van Robbert Eton, een rekest in tot vergoeding van de door haar geleden schade. De vroedschap benoemde commissarissen om deze zaak te onderzoeken, doch vóór zij daarmee klaar waren, kwam een nieuw re-